

Sygn. akt III U 47/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Jolanta Pardo

Protokolant : Rafał Sendrowski

po rozpoznaniu 14 kwietnia 2021 r. w Ł., na rozprawie

sprawy H. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne

na skutek odwołania H. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z 30 listopada 2020 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje H. Z. prawo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego od 1 września 2020 roku.

Sygn. akt III U 47/21

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.. decyzją z 30 listopada 2020 r. wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.) oraz ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz.U. z 2018 poz. 128) odmówił H. Z. prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, albowiem ubezpieczona udowodniła 19 lat 5 miesięcy i 28 dni okresu pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych zamiast wymaganych 20 lat.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła H. Z.. Podała, że organ rentowy pominął jej okres pracy w charakterze nauczyciela na B. od 1 września 2005 r. do 31 sierpnia 2006 r. Wskazała, że pracowała w szkole Średniej (...) w M. na B. w pełnym wymiarze czasu pracy, a do pracy została skierowana przez władze Rzeczypospolitej Polskiej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

H. Z. urodzona (...), w dniu 01.09.2020 r. złożyła w ZUSie wniosek o ustalenie uprawnień do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.. decyzją z 30 listopada 2020 r. wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.) oraz ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz.U. z 2018 poz. 128) odmówił H. Z. prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, albowiem ubezpieczona udowodniła 19 lat 5 miesięcy i 28 dni okresu pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych zamiast wymaganych 20 lat.

Nie było sporne, że odwołująca się wykazała łączny staż ubezpieczeniowy ponad 30 lat i rozwiązała stosunek pracy z końcem sierpnia 2020 r.

Spór dotyczył wyłącznie nauczycielskiego stażu pracy. Organ rentowy nie zaliczył do takiego stażu okresu od 1 września 2005 r. do 31 sierpnia 2006 r. w Szkole Średniej (...) w M. na B..

Warunki uprawniające do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego określone zostały w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 128), który to przepis stanowi, że świadczenie to przysługuje nauczycielom jeżeli łącznie :

- osiągnęli wiek, o którym mowa w ust. 3 tj. 55 lat - w latach 2009-2014, 55 lat w przypadku kobiet i 56 lat w przypadku mężczyzn - w latach 2015-2016, 55 lat w przypadku kobiet i 57 lat w przypadku mężczyzn - w latach 2017-2018, 55 lat w przypadku kobiet i 58 lat w przypadku mężczyzn - w latach 2019-2020;
- mają okres składkowy i nieskładkowy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynoszący 30 lat, w tym 20 lat wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1, w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć;
- rozwiązali stosunek pracy.

Nauczycielom spełniającym warunki określone w ust. 1 pkt 1 i 2 świadczenie przysługuje również w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub wygaśnięcia stosunku pracy w okolicznościach określonych:

- w art. 20 ust. 1, 5c i 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2017 r. poz. 1189 i 2203);
- w art. 225 ust. 1, 6, 7 i 10 oraz art. 226 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo oświatowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 60, 949 i 2203).

Natomiast użyte w ustawie określenie nauczyciel dotyczy (zgodnie z art. 2 pkt 1 cytowanej ustawy) - nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w:

- publicznych i niepublicznych przedszkolach,
- szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych,
- publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 7 i 8 ustawy z 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 59, 949 i 2203) ;

Z kolei w art. 2 pkt 7 i 8 ustawy Prawo oświatowe wymienia takie placówki jak: młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz specjalne ośrodki wychowawcze dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, a także ośrodki rewalidacyjno-wychowawcze umożliwiające dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 36 ust. 17, a także dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna, realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 31 ust. 4, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki oraz placówki zapewniające opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania;

Zgodnie z art. 4 pkt 30 Prawa oświatowego kształceniem ustawicznym jest kształcenie w szkołach dla dorosłych, branżowych szkołach II stopnia i szkołach policealnych, a także uzyskiwanie i uzupełnianie wiedzy, umiejętności i kwalifikacji zawodowych w formach pozaszkolnych przez osoby, które spełniły obowiązek szkolny. Organizację kształcenia ustawicznego reguluje art. 117 Prawa oświatowego.

W spornym okresie H. Z. zatrudniona była jako nauczyciel w Gimnazjum w M. od 01.09.2000 r. do 31.08.2006 r. W okresie od 01.09.2005 r. do 31.08.2006 r. miała udzielony urlop bezpłatny w szkole macierzystej celem wykonywania pracy nauczycielskiej na B.. Umową z 05 lipca 2005 r. zawartą z Centralnym Ośrodkiem Doskonalenia Nauczycieli w W. została skierowana do pracy za granicą celem nauczania języka polskiego w Szkole Średniej nr(...)w M. na B. **na podstawie porozumienia o współpracy pomiędzy Ministerstwem Edukacji Republiki Białoruś a Ministerstwem Edukacji Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w Rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 27 marca 2002 r.** w sprawie zasad organizowania kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą, wspomagania nauczania historii, geografii i języka polskiego wśród Polonii oraz zakresu świadczeń przysługujących nauczycielom polskim skierowanym w tym celu do pracy za granicą (Dz.U. nr 44 poz. 409). W tym czasie podlegała dobrowolnie ubezpieczeniom społecznym, którego koszty pokrywała jednostka kierująca.

Organ rentowy twierdził, że okres ten nie może zostać uwzględniony do uprawnień do świadczenia kompensacyjnego, gdyż szkoła średnia na B. nie jest placówką wymienioną w art. 2 ustawy z 14.12.2016 r. – Prawo (...) (Dz.U. z 2017 r. poz. 59,949,2203).

Po pierwsze należy wskazać, że art. 2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych odwołuje się do Prawa oświatowego wyłącznie w podpunkcie c dotyczącym

publicznych i niepublicznych placówek kształcenia ustawicznego i placówek, o których mowa w art. 2 pkt 7 i 8 Prawa oświatowego. Szkoła, w której pracowała odwołująca się w spornym okresie rzeczywiście nie jest tego typu placówką. Niemniej jednak w art. 2 pkt 1 a i b mowa jest o przedszkolach (publicznych i niepublicznych) oraz szkołach (publicznych i niepublicznych) o uprawnieniach szkół publicznych.

Ustawa o świadczeniach kompensacyjnych nie definiuje pojęcia szkoły. Takiej definicji trudno też doszukać się w ustawie – Prawo oświatowe. W art. 4 pkt 1 Prawa oświatowego wskazuje się jedynie, że ilekroć w dalszych przepisach jest mowa, bez bliższego określenia, o szkole – należy przez to rozumieć także przedszkole

W wyroku NSA w W. z 7.2.2008 r. (I OSK (...), L.) wskazuje się, że "według wykładni językowej pod pojęciem szkoły rozumie się instytucję, której zadaniem jest kształcenie, które w zależności od poziomu kształcenia obejmuje szkoły podstawowe, szkoły średnie, szkoły wyższe. Z art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, regulującego prawo do nauki, pojęcie szkoły nie zostaje ograniczone tylko do szkół na poziomie podstawowym i średnim ale obejmuje też szkoły wyższe. Z orzeczenia tego wynika, iż z regulacji systemu oświaty nie można wyprowadzać pojęcia szkoły dla potrzeb np. ustalenia przyznania świadczenia pomocy pieniężnej (w kontekście szafowania przez jednostki samorządu terytorialnego dotacjami, tudzież ubiegania się o zwolnienia od danin publicznoprawnych). W powoływanym orzeczeniu sąd wskazał, iż "pojęcie szkoły, jakim posłużył się ustawodawca w art. 78 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej wymaga wykładni i to wykładni systemowej oraz funkcjonalnej, nie można zatem zaliczyć tej normy do niebudzącej wątpliwości interpretacyjnej". W cytowanym orzeczeniu wyrażono pogląd, iż przesadny formalizm, przyświecający zawężaniu definicji szkoły, stoi w sprzeczności ze standardami konstytucyjnymi – zwłaszcza z wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP zasadą sprawiedliwości społecznej.

Wskazać trzeba, że system oświaty, który w piśmiennictwie definiuje się jako "ustanowioną przez państwo polskie strukturę organizacyjną zapewniającą w szczególności realizację prawa do nauki poprzez kształcenie, wychowanie i opiekę" (zob. M. Pilich, Ustawa o systemie oświaty. Komentarz, wyd. 3, Warszawa 2009, s. 29-37) powinien zapewniać obywatelom RP ale i cudzoziemcom nie tylko kształcenie podstawowe (w ubiegłych latach również gimnazjalne),

średnie oraz wyższe, ale i zawodowe oraz specjalistyczne, czyli takie którego nacisk położony jest na zdobywanie umiejętności praktycznych, potrzebnych do prawidłowego wykonywania zawodu.

Zgodnie z art. 1 pkt 23 Prawa oświatowego polski system oświaty winien zapewniać wspomaganie nauczania języka polskiego i w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących.

W ramach tego zadania, zgodnie z art. 8 pkt 5 minister właściwy do spraw oświaty i wychowania zakłada i prowadzi szkoły polskie szkoły i zespoły szkół w Polsce oraz przy przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych i przedstawicielstwach wojskowych Rzeczypospolitej Polskiej, które prowadzą kształcenie dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą zgodnie z podstawą programową kształcenia ogólnego, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 47 ust. 1 pkt 1 lub umożliwiają uczniom uczęszczającym do szkół funkcjonujących w systemach oświaty innych państw uzupełnianie wykształcenia w zakresie szkoły podstawowej i liceum ogólnokształcącego, zgodnie z ramami programowymi kształcenia uzupełniającego i planami nauczania dla szkół polskich. Zgodnie z art. 47 ust 3 minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) organizację kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą;
- 2) warunki i sposób wspomagania wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej oraz innych przedmiotów nauczanych w języku polskim w szkołach funkcjonujących w systemach oświaty innych państw lub nauczanych w innych formach przez organizacje społeczne zarejestrowane za granicą, uwzględniając w szczególności:
 - a) kierowanie nauczycieli do pracy za granicą,
 - b) przekazywanie niezbędnych podręczników i pomocy dydaktycznych służących temu nauczaniu,
 - c) organizowanie w kraju i za granicą doskonalenia zawodowego nauczycieli prowadzących nauczanie języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej oraz innych przedmiotów nauczanych w języku polskim za granicą,
 - d) organizowanie kolonii i innych form letniego wypoczynku dzieci i młodzieży polonijnej,
 - e) współpracę tych szkół oraz organizacji społecznych ze szkołami w Polsce;
- 3) zakres i warunki przyznawania świadczeń przysługujących nauczycielom polskim skierowanym lub delegowanym do pracy za granicą w celach, o których mowa w pkt 1 i 2, uwzględniając w szczególności częściowy zwrot kosztów utrzymania i zakwaterowania oraz kosztów podróży, a także wyposażenie nauczycieli w niezbędne podręczniki, środki dydaktyczne i inne pomoce niezbędne w procesie nauczania w miejscu zatrudnienia.

A zatem proces wspomagania wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej oraz innych przedmiotów nauczanych w języku polskim w szkołach funkcjonujących w systemach oświaty innych państw jest jednym z zadań systemu oświaty w Polsce.

Takie zadania realizowane były również w spornym okresie tj. w latach 2005-2006.

Zgodnie z preambułą do ustawy o systemie oświaty z 07.09.1991 r. (tj. z 19.11.2004 r. Dz.U. nr 256,poz. 2572) „Oświata w Rzeczypospolitej Polskiej stanowi wspólne dobro całego społeczeństwa; kieruje się zasadami zawartymi w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także wskazaniem zawartymi w (...) Deklaracji Praw Człowieka, Międzynarodowym Pakcie Praw Obywatelskich i Politycznych oraz Konwencji o Prawach Dziecka. Nauczanie i wychowanie - respektując chrześcijański system wartości - za podstawę przyjmuje uniwersalne zasady etyki. Kształcenie i wychowanie służy rozwijaniu u młodzieży poczucia odpowiedzialności, miłości ojczyzny oraz poszanowania dla polskiego dziedzictwa kulturowego, przy jednoczesnym otwarciu się na wartości kultur Europy i świata. Szkoła winna zapewnić każdemu uczniowi warunki niezbędne do jego rozwoju, przygotować go do wypełniania

obowiązków rodzinnych i obywatelskich w oparciu o zasady solidarności, demokracji, tolerancji, sprawiedliwości i wolności.” Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania ma za zadanie koordynowanie i realizowanie polityki oświatowej wraz z właściwymi organami i jednostkami- art. 21 ust 1 ustawy o systemie oświaty. Zgodnie z art. 22 ust 1 pkt 3 i 3a do obowiązków ministra należało określenie w drodze rozporządzenia organizacji kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą oraz warunków i sposobu wspomagania nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej oraz innych przedmiotów nauczanych w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą, uwzględniając w szczególności:

- a) kierowanie nauczycieli do pracy za granicą w środowiskach polonijnych,
- b) przekazywanie niezbędnych podręczników i pomocy dydaktycznych służących temu nauczaniu,
- c) organizowanie doskonalenia zawodowego nauczycieli pracujących w środowiskach polonijnych w kraju i za granicą,
- d) organizowanie kolonii i innych form letniego wypoczynku dzieci i młodzieży polonijnej;

Minister określał również zakres i warunki przyznawania świadczeń przysługujących nauczycielom polskim skierowanym lub delegowanym do pracy za granicą w celach, o których mowa w pkt 3 i 3a, uwzględniając w szczególności częściowy zwrot kosztów utrzymania i zakwaterowania oraz kosztów podróży, a także wyposażenie nauczycieli w niezbędne podręczniki, środki dydaktyczne i inne pomoce niezbędne w procesie nauczania w miejscu zatrudnienia – art. 22 ust 1 pkt 4 ustawy o systemie oświaty.

Na podstawie tej delegacji ustawowej zostało wydane Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 27 marca 2002 r. w sprawie zasad organizowania kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą, wspomagania nauczania historii, geografii i języka polskiego wśród Polonii oraz zakresu świadczeń przysługujących nauczycielom polskim skierowanym w tym celu do pracy za granicą (Dz.U. nr 44 poz. 409), które było podstawą skierowania H. Z. do nauczania języka polskiego w szkole w M. na B.. Zgodnie z § 18 Rozporządzenia wspomaganie nauczania historii, geografii i języka polskiego wśród Polonii odbywa się m.in. poprzez kierowanie nauczycieli do pracy za granicą w środowiskach polonijnych. (...) do takiej pracy może skierować wyłącznie minister lub upoważniona przez ministra jednostka organizacyjna. Kierowanie nauczycieli odbywa się na zasadzie umowy zawartej między ministrem a właściwym organem kraju przyjmującego bądź wniosku organizacji polonijnych prowadzących szkoły lub nauczanie historii, geografii i języka polskiego, potwierdzonego przez placówkę dyplomatyczną lub konsularną Rzeczypospolitej Polskiej, określającego miejsce, termin i warunki zatrudnienia nauczyciela, zakres jego obowiązków oraz warunki bytowe - § 19. Nauczyciel ubiegający się o skierowanie i pozostający w zatrudnieniu powinien uzyskać zgodę dyrektora szkoły i na czas skierowania otrzymywał urlop bezpłatny. Zgodnie z § 22 okres zatrudnienia za granicą jest zaliczany do okresu zatrudnienia w Polsce. Nauczyciel otrzymuje od jednostki kierującej świadczenia w postaci ryczałtu na koszty utrzymania, pokrycie składek na ubezpieczenia społeczne, zwrot kosztów podróży i inne- § 23. Jednostka kierująca ma obowiązek wyposażenia nauczyciela kierowanego do pracy za granicą w celu, o którym mowa w § 18, w podręczniki, środki dydaktyczne, literaturę metodyczną i pomoce niezbędne w procesie nauczania w miejscu zatrudnienia, chyba że pracodawca zagraniczny zapewni te środki we własnym zakresie- § 24.

Jak wynika z uzasadnienia do projektu ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, jej celem było wprowadzenie przejściowego rozwiązania adresowanego do nauczycieli z długim stażem pracy, będącego alternatywą dla emerytur pomostowych, które przysługują nauczycielom w ograniczonym zakresie (tylko nauczycielom, wychowawcom i innym pracownikom pedagogicznym zatrudnionym w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, ośrodkach szkolno- wychowawczych, schroniskach dla nieletnich oraz zakładach poprawczych - poz. 21 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Celem wprowadzenia tego świadczenia podobnie, jak wprowadzenia emerytur pomostowych było złagodzenie możliwości przechodzenia na emeryturę przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Nauczycielskie świadczenia kompensacyjne są świadczeniami pieniężnymi o charakterze okresowym i przysługują nauczycielom,

którzy po osiągnięciu wymaganego okresu zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych oświaty rozwiązali stosunek pracy przed osiągnięciem wieku emerytalnego. Świadczenia te mają autonomiczny charakter, ustawodawca od początku zdecydował o ich stopniowym wygasaniu i finansowaniu bezpośrednio z budżetu państwa, a nie z wyodrębnionego funduszu, co może wskazywać że nie są to już świadczenia o charakterze ubezpieczeniowym, mając charakter zaopatrzeniowy. Powyższe argumenty przemawiają za koniecznością dokonywania ich samodzielnej oceny bez szerszego odwoływania się do wcześniej wypracowanych stanowisk dotyczących nauczycielskich świadczeń emerytalnych. Stanowisko powyższe wzmacnia również pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 r. (II UK 126/11, OSNP 2013 Nr 1-2, poz. 15), że celem ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nie była kontynuacja zasad przechodzenia przez nauczycieli na emerytury obowiązujących do końca 2009 r.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 10.04.2013 r. II UK 205/12 świadczenia kompensacyjne są świadczeniami o odrębnym charakterze i nie stanowią kontynuacji świadczeń emerytalnych przyznawanych na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów. Przepisy uprawniające do nabycia świadczeń o wyjątkowym charakterze wymagają ścisłej wykładni (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2011 r., II UK 2/11, M. Pr. Pracy 2011 Nr 12, str. (...)), a więc nie jest dopuszczalne w takim przypadku stosowanie rozwiązań przyjętych na potrzeby świadczeń o innym charakterze. Nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, o którym mowa w art. 4 ustawy o świadczeniach kompensacyjnych jest świadczeniem dla tych ubezpieczonych, którzy poza innymi jeszcze przesłankami spełniają także warunek faktycznego wykonywania pracy nauczyciela w jednostkach, wymienionych w art. 2 pkt 1 tej ustawy w wymiarze co najmniej % obowiązkowego wymiaru zajęć. Ustawa ta używa sformułowania „wykonywania pracy” przez co najmniej 20 lat pracy w określonych jednostkach oświaty.

Biorąc pod uwagę fakt, że skierowanie odwołującej do pracy w szkole na B. (państwa obcego) nastąpiło w realizacji zadań oświatowych Rzeczypospolitej Polskiej i odbywało się na zasadach określonych przepisami Rozporządzenia z 27 marca 2002 r. należy przyjąć, że okres pracy odwołującej się należy zakwalifikować jako prace nauczyciela języka polskiego zatrudnionego w szkole w rozumieniu art. 2 pkt 1 a ustawy o świadczeniach kompensacyjnych. Skierowanie to nastąpiło przez jednostkę upoważnioną przez ministra w warunkach określonych w § 19 ust 2 Rozporządzenia. Podstawą skierowania było porozumienie o współpracy pomiędzy Ministerstwem Edukacji Republiki Białoruś a Ministerstwem Edukacji Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z porozumieniem z 28 kwietnia 2005 r. (MP nr 57 poz. 778 Ministerstwa Edukacji uzgodniły zasady współpracy. Między innymi zgodziły się na zapewnienie osobom należącym do mniejszości polskiej w Republice Białorusi warunków do nauki w języku ojczystym i nauki języka ojczystego, kultury i tradycji oraz historii i geografii kraju, do którego etnicznie należy mniejszość. W punkcie 5 strony zagwarantowały współdziałanie przy zatrudnianiu w szkołach o profilu ogólnokształcącym w Republice Białorusi w których odbywa się nauczanie języka polskiego i w języku polskim nauczycieli z Polski w uzgodnieniu z rządowymi (republikańskimi) organami właściwymi do spraw oświaty, zarządami i wydziałami oświaty terenowych organów wykonawczych i zarządzających w Republice Białorusi. Strona białoruska do 10 kwietnia każdego roku mogła przekazać zapotrzebowanie na nauczycieli z Polski, którzy podejmą pracę w szkołach o profilu ogólnokształcącym w republice Białorusi.

Na podstawie porozumienia i umowy z 05 lipca 2005 r. odwołująca się w Szkole Średniej na (...) uczyła języka polskiego w klasach 5-8 przez cały rok szkolny 2005/2006 .

Zgodnie z art. 86 ust 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z 20.04.2004 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 1409) udokumentowane okresy zatrudnienia, przebyte za granicą u pracodawcy zagranicznego, są zaliczane do okresów pracy w Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie uprawnień pracowniczych.

Nie ma zatem żadnych podstaw ani prawnych ani aksologicznych do różnego traktowania nauki języka polskiego w państwie obcym na podstawie delegacji i umowy zawartej z upoważnioną przez ministra jednostką kierująca a nauką tego języka w szkole na terenie kraju.

W tym stanie rzeczy, na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 KPC, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.